

EEN KERSTSTAL

Het is 1 december. Ik moet een hoofdartikel schrijven voor dit Kerstnummer. Ik heb al wel een idee. Maar ik krijg die ene foto maar niet uit mijn hoofd.

Hij stond vanmorgen op de voorpagina van dagblad *Trouw*. Eerst dacht ik nog: 'Het lijkt onze kerststal wel.' De kerststal bij ons thuis is namelijk ook niet meer dan een afdak op palen. Net zoals het bouwsel op die foto. Maar bij nader inzien bleek het op de foto om iets heel anders te gaan.

Onder een blauw plastic zeil, gestut door palen, zat een vrouw met twee kleine kinderen. Het sneeuwde: ik kon het zien aan de vallende vlokken en de sneeuwhopen op de voorgrond. Bijna een idyllisch plaatje. Maar het was alles behalve idyllisch. De foto was gemaakt in het aardbevingsgebied op de grens van India en Pakistan. Tijdens de barre wintermaanden verblijven er 3,5 miljoen mensen in dergelijke onderkomens. Kou en wind hebben er vrij spel.

Het is 1 december. Ondertussen maakt de wereld zich op voor het Kerstfeest. Ik ook. De liturgie voor Kerstmorgen ligt al klaar. En ook de voorbereidingen voor Kerstavond zijn in volle gang. En nu dus nog een artikeltje. Je wilt je immers op tijd en goed voorbereiden. Want met Kerst verwachten de mensen net iets meer. En als predikant hoop je uiteraard dat de mensen met Kerst het Kind op het spoor zullen komen. Daar wil je in ieder geval je best voor doen.

Maar ik krijg die foto maar niet uit mijn gedachten. En ineens flitst het besef door mijn hoofd waar het Kind met Kerst te vinden zal zijn. Niet allereerst in warme kerken met uitgebalanceerde liturgieën, maar dáár: in dat gezin in de sneeuw dat mij vanaf de foto aankijkt.

